

РЕШЕНИЕ

№ 1595

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20221100508706 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20212003 от 12.11.2021 г. по гр.д. № 85647/2017 г. Софийски районен съд, 123 състав отхвърлил изцяло предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, срещу В. К. Д., ЕГН *****, обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 368 лв. – 1/6 част от стойността на дължимата незаплатена топлинна енергия за периода от месец 05.2012 г. до месец 04.2014 г., цялата в общ размер на 2 207.98 лв., ведно със законната лихва от 24.06.2015 г. до изплащане на вземането, и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за сумата от 66 лв. – 1/6 част от стойността на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 30.06.2012 г. до 02.06.2015 г., цялото в размер на 395.98 лв.; с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 4.42 лв. – 1/6 част от стойността на предоставена в периода от месец 05.2012 г. до месец 04.2014 г. услуга дялово разпределение,

цялата в размер на 26.52 лв., ведно със законната лихва от 24.06.2015 г. до изплащане на вземането, и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за сумата от 0.81 лв. – 1/6 част от стойността на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху непогасеното в срок задължение за дялово разпределение за периода на забава от 30.06.2012 г. до 02.06.2015 г., цялото в размер на 4.90 лв., субективно пасивно съединени с предявени срещу П. К. Д., ЕГН ***** обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 368 лв. – 1/6 част от стойността на дължимата незаплатена топлинна енергия за периода от месец 05.2012 г. до месец 04.2014 г., цялата в общ размер на 2 207.98 лв., ведно със законната лихва от 24.06.2015 г. до изплащане на вземането, и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за сумата от 66 лв. – 1/6 част от стойността на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 30.06.2012 г. до 02.06.2015 г., цялото в размер на 395.98 лв.; с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 4.42 лв. – 1/6 част от стойността на предоставена в периода от месец 05.2012 г. до месец 04.2014 г. услуга дялово разпределение, цялата в размер на 26.52 лв., ведно със законната лихва от 24.06.2015 г. до изплащане на вземането, и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за сумата от 0.81 лв. – 1/6 част от стойността на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху непогасеното в срок задължение за дялово разпределение за периода на забава от 30.06.2012 г. до 02.06.2015 г., цялото в размер на 4.90 лв., субективно пасивно съединени с предявени срещу Т. К. Д., ЕГН ***** обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 1 471.98 лв. – 4/6 части от стойността на дължимата незаплатена топлинна енергия за периода от месец 05.2012 г. до месец 04.2014 г., цялата в общ размер на 2 207.98 лв., ведно със законната лихва от 24.06.2015 г. до изплащане на вземането, и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1,

изр. 1 ЗЗД за сумата от 263.98 лв. – 4/6 части от стойността на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 30.06.2012 г. до 02.06.2015 г., цялото в размер на 395.98 лв.; с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 17.68 лв. – 4/6 части от стойността на предоставена в периода от месец 05.2012 г. до месец 04.2014 г. услуга дялово разпределение, цялата в размер на 26.52 лв., ведно със законната лихва от 24.06.2015 г. до изплащане на вземането, и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за сумата от 3.27 лв. – 4/6 части от стойността на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху непогасеното в срок задължение за дялово разпределение за периода на забава от 30.06.2012 г. до 02.06.2015 г., цялото в размер на 4.90 лв., като неоснователни. Решението е постановено при участието на „Техем сървисис“ ЕООД, като трето лице помагач на ищеца.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, който го обжалва изцяло с оплаквания за неправилност – неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. По делото се установило от представеното писмо от СО – район „Младост“, че топлоснабденият имот е бил придобит от К.П. Д. и Т. К. Д. на 04.08.1982 г., а от приетото удостоверение за наследници на К.П. Д. следвал извод, че след неговата смърт имотът е станал съсобствен на ответниците. В нарушение на съдопроизводствените правила районният съд не уважил искането на ищеца за задължаване по реда на чл. 192 ГПК на СО да представи договора за придобиване на имота, с което бил нарушен установеният в чл. 10 ГПК принцип за съдействие от съда на страните за установяване на фактите от значение за решаване на делото. Поради това моли съда да отмени атакуваното решение и вместо това постанови друго, с което да уважи предявените искове. Претендира разноските по делото, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна Т. К. Д. с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди атакуваното решение като правилно. Пълномощникът ѝ адв. И. Н. от САК претендира присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗА съгласно списък по чл. 80 ГПК.

Въззиваемите страни В. К. Д. и П. К. Д. с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорват жалбата и молят съда да потвърди атакуваното решение като правилно. Пълномощникът им адв. Д. Ч. от САК претендира присъждане на адвокатски възнаграждения на основание чл. 38 ЗА. Съображения излагат в молба от 16.02.2024 г.

Третото лице помагач на ищеца – „ТЕХЕМ СЪРВИСИС“ ЕООД, не взема становище по жалбата.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което съдът следва да се произнесе по основателността ѝ.

Съдът е сезиран с обективно кумулативно и субективно пасивно съединени положителни установителни искове:

- с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от общо 2 207.98 лв. - главница, представляваща цена на доставена топлинна енергия за битови нужди в периода м. 05.2012 г. – м. 04.2014 г. в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ж.к. ****, абонатен № 175578, като от ответниците В. Д. и П. Д. се претендира по 1/6, или по 368 лв., а от ответницата Т. Д. – 4/6, или 1 471.98 лв.;

- с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от общо 395.98 лв. - лихва за забава в плащането на главницата за топлинна енергия за периода 30.06.2012 г. – 02.06.2015 г., като от ответниците В. Д. и П. Д. се претендира по 1/6, или по 66 лв., а от ответницата Т. Д. – 4/6, или 263.98 лв.;

- с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от общо 26.52 лв. – главница за дялово разпределение за периода м. 05.2012 г. – м. 04.2014 г., като от ответниците В. Д. и П. Д. се претендира по 1/6, или по 4.42 лв., а от ответницата Т. Д. – 4/6, или 17.68 лв., и

- с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от общо 4.90 лв. – лихва за забава в плащането на главницата за дялово разпределение за периода 30.06.2012 г. – 02.06.2015 г., като от ответниците В. Д. и П. Д. се претендира по 1/6, или по 0.81 лв., а от ответницата Т. Д. – 4/6, или 3.27 лв.

Претендирана е и законната лихва върху главниците от подаване на

заявлението по чл. 410 ГПК на 24.06.2015 г. до окончателното плащане. За сумите е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 35591/2015 г. на Софийски районен съд, 123 състав.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците са депозирали писмен отговор, с който са оспорили предявените искове по основание, като изрично са заявили, че не оспорват размера на исковите. Оспорили са между тях и ищеца да са налице облигационни отношения, като същевременно са поддържали, че Т. Д. е сключила договор директно с топлопреносното предприятие и същата следва да дължи всички суми за доставената топлинна енергия. Релевирали са и евентуално възражение за погасяване по давност на част от вземанията. Искали са от съда да отхвърли исковите.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно и допустимо, но въззивният съд го намира за частично неправилно по следните съображения:

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ в относимата му за спора редакция, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители/клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по [чл. 140, ал. 1, т. 2](#) на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по [чл. 36, ал. 3](#).

Според задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/17.05.2018 г. по тълк.д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния [ЗЕ](#) като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) ([чл. 150, ал. 1 ЗЕ](#)). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Съгласно [чл.](#)

149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент”, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г.) е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването, сега отменена) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие.

В случая не е било спорно, че сградата, в която се намира процесният имот, е присъединена към топлопреносната мрежа. От съвкупната преценка на приетите и неоспорени от ответниците писмени доказателства – писмо от СО - район „Младост“, съгласно което К.П. Д. и Т. К. Д. са закупили от общината процесния имот на 04.08.1982 г., списък към протокол от ОС на ЕС от 29.11.2001 г. за избор на топлинен счетоводител и удостоверение за

наследници на К.П. Д., въззивният съд намира за установено по достатъчен за целите на настоящото производство начин, че ответниците са собственици на процесния топлоснабден имот при посочените в исковата молба квоти.

Същевременно по делото се установява, че на 20.10.2004 г. ответницата Т. К. Д. е подала до ищеца заявление-декларация, с което е поискала откриване на партида за имота на нейно име, и въз основа на това заявление-декларация ищецът е открил партида на името на Т. К. Д.. Налице е следователно соченото от цитираното по-горе тълкувателно решение изключение – по съгласие с другите съсобственици Т. Д. е ползвала и частите на съсобствениците си, като същевременно е сключила договор относно целия имот директно с топлопреносното предприятие.

Поради това като краен резултат правилно районният съд е приел, че по делото не е доказано наличие на облигационни правоотношения по доставка на топлинна енергия за битови нужди относно процесния имот между ищеца и ответниците В. Д. и П. Д.. Предявените срещу тези ответници главни и акцесорни искове са изцяло неоснователни и подлежат на отхвърляне.

По исковете срещу Т. К. Д.:

В качеството ѝ на потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди, ответницата Т. К. Д. дължи цената на доставената в имота топлинна енергия. Предвид изричното признание на размера на претенциите с отговора на исковата молба, съдът следва да приеме, че стойността на доставената в имота топлинна енергия в периода м. 05.2012 г. – м. 04.2014 г. е в размер на 2 207.98 лв. Тази сума се дължи изцяло от ответницата Д., но с оглед диспозитивното начало в процеса искът за главница за топлинна енергия следва да бъде уважен до претендирания от ищеца размер от 1 471.98 лв.

Искът по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия е частично основателен.

Съгласно нормата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД, когато денят на изпълнението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му; Когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора – ал. 2 на чл. 84 ЗЗД.

Приложими в процесния период са били приетите по делото Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация

София“ АД на потребители в град София, в сила от 13.02.2008 г., и Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в град София, в сила от 12.03.2014 г.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ АД на потребители в град София (действали в част от процесния период - от м. 05.2012 г. до 11.03.2014 г.), купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят; Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в град София, в сила от 12.03.2014 г., действали в останалата част от процесния период, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството. В чл. 32, ал. 2 от тези ОУ е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия на стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребено количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 за потребено количество топлинна енергия за отчетния период в 30-дневен срок от датата на публикуването на интернет страницата на продавача. Според чл. 33, ал. 4, продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2, ако не са заплатени в срока по ал. 2.

Следователно за по-голямата част от процесния период с ОУ е определен срок за плащане и покана не е необходима, а потребителят/клиентът изпада в забава от деня, следващ изтичането на срока и дължи обезщетение за забавата си в размер на законната лихва. Доказателства за публикуване на общата фактура за отоплителен сезон 2013/2014 г. не са ангажирани. На основание чл. 162 ГПК и съобразно неоспореното счетоводно извлечение въззивният съд определя размер на дължимите лихви за забава за периода 01.07.2012 г. – 02.06.2015 г. от 314.63 лв., или дължимата от ответницата Д. лихва е в размер на 209.75 лв., до който размер предявеният срещу нея акцесорен иск е основателен.

Възражението за погасяване по давност на част от вземанията за топлинна енергия и за лихви за забава върху тези вземания е неоснователно.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк.д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационните дружества съставляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в”, пр. 3-то ЗЗД и за тях се прилага тригодишна погасителна давност. Относно задълженията за лихви приложима е също кратката тригодишна погасителна давност – чл. 111, б. „в”, пр. 2-ро ЗЗД.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД, давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая падежът на всяко от задълженията за плащане на потребената топлинна енергия до 12.03.2014 г. е 30-то число на месеца, следващ отчетния период (месеца на доставката). Според чл. 116, б. “б” ЗЗД, давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК, искът за съществуване на вземането се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК, както е и в случая. От тази дата и докато трае съдебният процес относно вземането, давност не тече – чл. 115, ал. 1, б. “ж” ЗЗД. С влизане в сила на решението, с което искът е уважен, давността се прекъсва. Прекъсване на погасителната давност може да настъпи само когато за определено притезание тя е започнала да тече, но още не е изтекла.

В случая заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е подадено на 24.06.2015 г., с оглед на което погасени по давност към този момент биха били вземания, станали изискуеми преди 24.06.2012 г. Най-старото вземане, което се претендира – за м. 05.2012 г., е станало изискуемо на 30.06.2012 г., и следователно не е било погасено по давност към датата на подаване на заявлението.

Искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за главница за дялово разпределение е недоказан и като такъв – неоснователен.

Според чл. 139, ал. 2 ЗЕ, отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата „дялово разпределение на топлинната енергия“ е

определен в [ЗЕ](#) - съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б, с който се урежда цената за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия. Съгласно чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ от 2008 г. и аналогичните им клаузи от ОУ от 2014 г., клиентите заплащат на продавача както сумите за потребената топлинна енергия, така и сумите за извършване на услугата дялово разпределение от избора от тях търговец.

В случая при доказателствена тежест за ищеца съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, същият не е доказал кое лице е извършвало дяловото разпределение на процесния адрес, както и че това лице му е възложило събиране на сумите за дялово разпределение с договор по [чл. 139в, ал. 2 ЗЕ](#). Конституираното като трето лице помагач „Техем сървисис“ ЕООД изрично е заявило, че не извършва услугата за процесния период по отношение на имот с аб. № 175578, поради което представеният с исковата молба договор, сключен между ищеца и третото лице помагач, е неотнормим за спора. Ето защо този иск подлежи на отхвърляне, съответно на отхвърляне подлежи и акцесорният му иск по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Крайните изводи на двете инстанции частично не съвпадат, поради което обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявеният срещу Т. К. Д. иск за главница за топлинна енергия е отхвърлен, както и в частта, с която акцесорният иск за лихви за забава върху главницата за топлинна енергия е отхвърлен до размер от 209.75 лв. и вместо това тези иски бѳдат уважени до посочените размери. В останалите части първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата Д. следва да бѳде осѳдена да заплати на ищеца разноси съразмерно с уважената част от искове – за заповедното производство в размер на 97.45 лв., и за първоинстанционното производство – в размер на 97.45 лв.

По разноските за настоящата инстанция: С оглед изхода на спора, на въззивника се следват разноси съразмерно с уважената част от жалбата. Направените разноси са в размер на 119.16 лв. – държавна такса, а по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за

заплащането на правната помощ въззивният съд, съобразявайки извършените от юрисконсулт на въззивника процесуални действия, определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., или общо разноски за тази инстанция 219.16 лв. Съразмерно с уважената част, въззиваемата Д. дължи на въззивника разноски в размер на 139.85 лв.

Въззиваемите са претендирали присъждане на адвокатско възнаграждение на пълномощниците им на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА. Съгласно задължителното за националните съдилища решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/22, съдът не е обвързан от минималните размери по Наредба № 1/2004 г., която противоречи на член 101, параграф 1 ДФЕС, и е длъжен да откаже прилагането ѝ, вкл. когато присъжда възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА. Съобразявайки обжалваемия интерес за Т. Д. и извършеното от пълномощника ѝ, съдът намира, че справедливо е възнаграждение в размер на 300 лв. Съразмерно с отхвърлената част от жалбата срещу Т. Д., на пълномощника ѝ следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 12.84 лв.

Съобразявайки обжалваемия интерес по отношение на въззиваемите В. Д. и П. Д. и извършеното от пълномощника им, на последния следва да се присъди възнаграждение в общ размер от 200 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20212003 от 12.11.2021 г., постановено по гр.д. № 85647/2017 г. на Софийски районен съд, 123 състав **в частта**, с която са отхвърлени предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, срещу Т. К. Д., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от **1 471.98 лв.** – 4/6 части от стойността на дължимата незаплатена топлинна енергия за периода от месец 05.2012 г. до месец 04.2014 г., ведно със законната лихва от 24.06.2015 г. до изплащане на вземането, и иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД **до размера от 209.75 лв.** – 4/6 части от стойността на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.07.2012 г. до 02.06.2015 г.,

и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове, че Т. К. Д., ЕГН *****, гр. София, ж.к. ****, **дължи** на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД сумата **1 471.98 лв.** – главница, представляваща 4/6 от цената на доставена топлинна енергия в периода 01.05.2012 г. – 30.04.2014 г. в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ж.к. ****, абонатен № 175578, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК на 24.06.2015 г. до окончателното плащане, **както и дължи** на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата **209.75 лв.**, представляваща 4/6 от дължимото обезщетение за забава в плащането на главницата за топлинна енергия за периода 01.07.2012 г. – 02.06.2015 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 35591/2015 г. на Софийски районен съд, 123 състав.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20212003 от 12.11.2021 г., постановено по гр.д. № 85647/2017 г. на Софийски районен съд, 123 състав **в останалите части.**

ОСЪЖДА Т. К. Д., ЕГН *****, гр. София, ж.к. ****, **да заплати** на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **97.45 лв.** – разноски за първоинстанционното производство, сумата **97.45 лв.** – разноски за заповедното производство по ч.гр.д. № 35591/2015 г. на Софийски районен съд, 123 състав, и сумата **139.85 лв.** – разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, **да заплати** на адвокат И. А. Н. от САК, с адрес: гр. Ботевград, ул. ****, офис 6, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА сумата **12.84 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на въззиваемата Т. К. Д..

ОСЪЖДА „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, **да заплати** на адвокат Д. Й. Ч. от САК, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул.

****, партер, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА сумата **100 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на въззиваемия В. К. Д., **както и** сумата **100 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на въззиваемия П. К. Д..

Настоящото въззивно решение е постановено при участието на „ТЕХЕМ СЪРВИСИС“ ЕООД, ЕИК 130036512, като трето лице помагач на страната на ищеца-въззивник „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____